

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-03-Darebaci_v_dome.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Conan-03-Dareba

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 18.11.2003

Modification Date: 18.11.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

DAREBÁCI V DOMĚ
(Rogues In The House)

Motto:

Jeden v hrůze běží, druhý v krvi leží, třetí poklad střeží...
Stará říkanka

1.

Na slavnosti u dvora, přistoupil k mladému šlechtici Murillovi Nabonidus – Rudý kněz a pravý vládce města a dvorně mu položil ruku na paži. Murillo se otočil a jeho zrak se setkal s pohledem záhadných očí. Mladý šlechtic v duchu přemýšlel, jaké zvláštní poselství tyto oči skrývají. Nepadlo mezi nimi jediné slovo, Nabonidus však podal Murillovi s dvornou úklonou malou zlatou krabičku. Mladý šlechtic, který dobře věděl, že kněz nedělá nic bezdůvodně, se při nejbližší příležitosti omluvil a odebral se do svých komnat. Tam krabičku otevřel a uvnitř našel lidské ucho. Komu patřilo, snadno uhodl podle zvláštní jizvy, která jej zdobila. Polil jej studený pot, protože teď již věděl, jaké poselství se skrývalo v Nabonidově nevyzpytatelném pohledu.

Ale Murillo, i když měl vlasy napomádované a nakadeřené od dvorního lazebníka, i když na první pohled

působil zženštilým dojmem, nebyl beránkem, který by šel pod sekeru dobrovolně. Nebyl si jist, zda si s ním Nabonidus hraje jako kočka s myší, nebo mu dává možnost uprchnout dobrovolně do exilu. To, že byl ještě živý a na svobodě však potvrzovalo, že mu byl poskytnut na rozmyšlenou alespoň několikahodinový odklad. Pravdou bylo, že se nepotřeboval rozmýšlet. Potřeboval nástroj. A osud již tento nástroj připravil. Vyhledal jej v brlozích a nevěstincích chudinské čtvrti, zatímco se mladý Murillo třásl strachy v té části města, která se pyšnila šlechtickými paláci z rudého mramoru a slonoviny.

Byl jeden kněz boha Anu, v jehož chrámu, stojícímu na okraji chudinské čtvrti, se často odehrávaly i jiné věci než pouhé bohoslužby. Ten kněz byl tlustý a dobře krmený a přižívoval se jako překupník kradeného zboží a policejní donašeč. V každém případě vedl nebezpečný život, protože chudinské čtvrti, na jejíchž hranicích chrám stál, se říkalo Bludiště. Byla spleť úzkých uliček a chatrčí oplácených z jílů a hlíny. V jejich zakouřených putykách a brlozích se scházeli nejzručnější zloději celého království. Nejodvážnější z nich byli jakýsi Guderman, dezertér aquilonské armády a obrovský barbar, pocházející z Cimmerie. Zasluhou zmíněného Anuova kněze byl Guderman zajat a pověšen na tržním náměstí. Cimřeřanovi se podařilo uniknout a když zjistil, jakou roli v celé záležitosti kněz hrál, vplížil se jedné tmavé noci do Anuova chrámu a podřízl nehodného božiu služebníka jako kuře. To vzbudilo ve městě veliké pozdvižení, ale veškeré pátrání po samozvaném mstiteli bylo bezvysledné. Nakonec Cimřeřana zradila úřadům jakási ženština, která přivedla kapitána stráž s jeho oddílem do tajné místnosti, kde barbar vyspával opici.

Když se na něj stráž vrhla, probral se pronásledovaný rychle k životu. Byl sice silně otupělý po předchozí noci, ale i tak ve své divokosti nejprve zabil kapitána stráže, pak prorazil skupinu vojáků a jistě by se mu podařilo uprchnout, kdyby nesmírné množství alkoholu stále ještě neovládalo jeho smysly. Zmatený a poloslepý se při svém pokusu o útěk nestrefil do otevřených dveří a v plné rychlosti narazil hlavou do kamenné zdi tak prudce, že padl v bezvědomí. Když se pak probral, zjistil, že se nachází v nejpevnějším vězení města. Řetězy, kterými byl přikován ke zdi, byly příliš silné i na jeho obrovskou sílu.

A právě v jeho kobce se nakonec řízením osudu objevil Murillo, zahalený v těžkém černém plášti a s maskou, která mu skrývala tvář. Cimřeřan si jej se zájmem prohlížel v domnění, že je to kat, který si přišel obhlédnout svou nejbližší oběť. Murillo uvedl tento omyl na pravou míru a prohlížel si barbara se zájmem nemenším. I ve slabém světle louče, která osvětlovala temnou kobku, s řetězy na nohou i rukou, působil vězeň dojmem nesmírné fyzické síly. Jeho mohutná postava a svalnaté končetiny spojovaly sílu medvěda s rychlostí a pružností leoparda. Pod rozčuchanou hřívou černých vlasů zářil divokým leskem pár modrých očí.

"Chtěl bys zůstat naživu?" zeptal se konečně Murillo. Barbar nesrozumitelně zavrčel a v očích se mu zableskl plamének nového zájmu.

"Když ti umožním útěk, uděláš pro mě něco na oplátku?" pokračoval mladý šlechtic.

Cimřeřan neodpověděl, ale intenzita jeho pohledu byla více než výmluvná.

"Potřebuji, abys zabil jednoho muže."

"Koho?"

Murillov hlas poklesl až k slabému šepotu. "Nabonida, královského kněze."

Cimřeřan nedal najevo jedinou známku překvapení ani strachu. Oproti obyčejným civilizovaným lidem nepropadal hrůze z autorit a zákonů, která je tak hluboce zakořeněna ve většině příslušníků civilizovaných národů. Král nebo žebrák, to bylo Conanovi jedno. Dokonce se ani nezeptal Murilla, proč přišel právě za ním, když Bludiště bylo plné ochotných hrdlořežů.

"Kdy mám uprchnout?" zeptal se.

"Během hodiny. V noci je v téhle části vězení jen jeden strážný. A ten se dá podplatit. Přesněji řečeno, už byl podplacen. Pohled, tady je klíč k tvým poutům. Teď ti je sejmu a zhruba hodinu po mém odchodu přijde vězeňský dozorce. Jmenuje se Athicus a odemkne dveře tvé cely. Svážeš ho pruhy látky ze své tuniky, takže až ho najdou, budou si myslet, že ti přišel nápomoc někdo zvenčí a nikdo ho nebude podezírat. Pak se okamžitě vydáš do domu Rudého kněze a zabiješ ho. Až budeš hotov, vrátíš se do Bludiště a půjdeš rovnou do Krysí díry. Tam tě bude čekat můj člověk, který ti dá měsíc zlatěáků a dobrého koně. Jistě se ti podaří ztratit se z města a opustit zem."

"Sundej mi ty zatracené řetězy hned!" dožadoval se Cimmeřan. "A ať mi ten strážný přinese něco k jídlu. U Croma, pár dnů žiju jen o vodě a plesnivém chlebu a tak začínám být už pěkně vyhládlý!"

"To zařídím, ale pamatuj! Nesmíš utéci dřív, než se vrátím zpět do svého domu."

Barbar, zbavený pout se vztyčil a protahoval si svalnaté paže, vyhlížející v chabém světle cely přímo giganticky. Murillo se znovu ujistil, že pokud existuje na světě člověk schopný vykonat požadovaný úkol, je to tenhle Cimmeřan. Znovu mu zopakoval pokyny a vyšel z cely. Cestou přikázal Athicovi, aby vězni do kobky zanesl pořádný kus masa a džbán piva. Věděl, že může dozorcí důvěřovat. Nejen pro peníze, které mu platil, ale především proto, že znal pár věcí z jeho minulosti, které by se daly velice dobře uplatnit.

V okamžiku, kdy se Murillo vrátil do svých komnat, ovládl už svůj strach dokonale. Nabonidus na něj udeří jistě prostřednictvím krále – tím si byl naprosto jist. A protože se u jeho dveří královská stráž zatím neobjevila, věděl Murillo, že Nabonidus s králem ještě nemluvil. Promluví tedy určitě zítra, pokud se ovšem zítřka dožije.

Murillo věřil, že jej barbar nezklame, ani nepodvede. Zda však bude schopen svěřený úkol provést se teprve ukáže. Mnoho mužů se již pokoušelo zavraždit Rudého kněze a sami pak dlouho a v nevyslovitelných mukách umírali. Ale ti všichni pocházeli z měst civilizovaných národů a postrádali vlčí instinkty tak přirozené barbarům. Když se Murillo, stále svírající v prstech zlatou, skříňku s uříznutým uchem dozvěděl od svých špehů, že byl polapen proslulý Cimmeřan, napadlo ho, že mu osud sám pomáhá vyřešit jeho problém.

V momentálním bezpečí svého domova proto připil rudým vínem tomu muži s podivným jménem Conan a úspěchu jeho nočního podniku. Odkládal právě pohár, když se objevil jeden z jeho informátorů s novinkou, že Athicus byl zatčen a uvržen do vězení. Cimmeřanův útěk tím byl zmařen.

Murillo cítil, jak se mu krev v žilách mění ve vodu. Jasně viděl v této zlomyslné hříčce osudu Nabonidův zásah. Kdesi v jeho nitru se začalo rodit podezření, že Rudý kněz není obyčejným člověkem, ale čarodějem, který čte v myslích svých bližních a pak je nutí tancovat jako loutky podle svých přání a potřeb. Zoufalí se často uchylují k zoufalým prostředkům. Murillo si pod široký plášť připnul meč, opustil tajným východem svůj dům a spěchal opuštěnými ulicemi. Byla přesně půlnoc, když dorazil k Nabonidovu domu, který se chmurně tyčil v rozlehlých zahradách obklopených vysokou zdí, bezpečně chránící jeho tajemství.

Zed' byla vysoká, ale nikoliv nepřekonatelná. Nabonidus se však nespolehal na tento kamenný val. Bylo třeba se obávat teprve toho, co bylo za zdí. A co to vlastně bylo, Murillo nevěděl přesně. Věděl, že v zahradách pobíhá obrovský zlý pes, který už zadával několik vetřelců právě tak snadno, jako honící pes zadává králíka. O dalších nebezpečích, které jej očekávají, pro jistotu nepřemýšlel. Těch pár osob, které se dostaly s nějakým oficiálním posláním do domu, vyprávělo, že Nabonidus žije v přepychově zařízených komnatách a přesto skromně, s nezvykle malým počtem sloužících. Přesněji řečeno, návštěvníci viděli jen jediného, vysokého, nemluvného muže, který se jmenoval Joka. Bylo slyšet, že v domě se pohybuje ještě další osoba, pravděpodobně otrok, kterého však nikdo nespátřil. Největší záhadou tohoto tajemného domu však byl sám Rudý kněz, protože jeho intriky a moc, doslova ovlivňující královskou zahraniční politiku, z něj dělaly nejmocnějšího muže království.

Murillo přešel přes zed' a seskočil na druhou stranu, do tmavého moře stínů, ve kterých se zahrada utápěla. Tmavé chomáče křovin a převislých větví tvořily inkoustové skvrny na maličko světlejším pozadí. V oknech domu, který se chmurně tyčil uprostřed zahrady, nesvítilo žádné světlo. Mladý šlechtic se tiše a rychle pohyboval mezi trsy křoví. Neustále čekal, kdy uslyší štěkot obrovského psa a kdy spatří mohutné tělo vybíhající z podrostu. Nebyl si jist, že meč je zbraní, která by stačila zastavit zvíře v útoku, ale neváhal. Zdálo se mu, že je jedno, zda zahyne v tesácích divokého zvířete, nebo pod katovskou sekerou.

Pak zakopl o jakousi velkou, poddajnou hmotu. Sehnul se, aby ve slabém světle hvězd lépe viděl. Rozeznal zdechlinu obrovského psa, který měl střežit zahradu. Zvíře mělo zlomený vaz a po celém těle byly stopy, které mohly být způsobeny pouze obrovskými tesáky. I Murillovi bylo na první pohled jasné, že to není dílo lidských rukou. Pes se musel srazit s obludou mnohem divočejší, než byl sám. Murillo se nervózně rozhlédl po temné mase stromů a křovin. Pak s pokrčením ramen pohlédl k tichému domu.

Už první dveře, které zkusil, byly odemčeny. Opatrně vstoupil dovnitř, meč v ruce, a ocitl se v dlouhé, tmavé chodbě, jen slabě osvětlené světlem, pronikajícím závěsem na druhém konci. Dům byl naprosto tichý. Murillo tiše přešel chodbou a zastavil se u závěsu. Opatrně nahlédl dovnitř, do dobře osvětlené místnosti. Viděl velký pokoj, jehož okna byla pečlivě zastřena těžkými sametovými závěsy. Uvnitř nebylo živé duše, ale uprostřed polámaného nábytku a potřesaných závěsů, svědčících o divokém zápase, leželo mrtvé tělo. Muž ležel na břiše, ale hlava byla otočena zpět v podivném úhlu. Zdálo se, že se oči v divoce zkřivené tváři vytrženě upírají přímo do obličeje zděšeného vetřelce.

Poprvé v této podivné noci Murillovo pevné odhodlání zakolísalo. Vrhł nejistý pohled zpět chodbou, kterou přišel. Při představě začernalého špalku a katovské sekery se však znovu vzchopil. Přešel místnost a širokým obloukem obešel mrtvé tělo, ležící uprostřed. I když mrtvého nikdy neviděl, věděl z popisů, že je to Joka, Nabonidův nemluvný sloužící.

Dalším závěsem nahlédl do široké, kruhové místnosti, kterou v polovině mezi vyleštěnou podlahou a vysokým stropem obtácel ochoz. Tato místnost byla zařízena skutečně královsky. V jejím středu stál nádherně vyřezávaný mahagonový stůl, pokrytý nádobami a podnosy s vínem a vybranými lahůdkami. Pak Murillo ztuhl. V mohutném křesle, které stálo zády k němu, zahlédl část postavy v povědomém oblečení. Viděl ruku, částečně vyčnívající ze širokého rudého rukávu a spočívající na opěradle, hlava, zahalená v charakteristické rudé kápi, byla skloněna dopředu, jakoby v meditaci. Právě tak viděl Murillo sedávat Nabonida tisíckrát u královského dvora.

Proklínaje úder vlastního srdce, plížil se mladý šlechtic po špičkách napříč místností, ruku s mečem nataženou kupředu, celé tělo připraveno k rozhodujícímu úderu. Jeho oběť seděla nehybně a zdálo se, že ani v nejmenším netuší přibližující se nebezpečí. Možná, že Rudý kněz usnul, nebo už v křesle sedí jen tuhnoucí mrtvola? Když Murillo dělila od křesla vzdálenost jediného kroku, postava v křesle se náhle vztyčila, obrátila a pohlédla Murillovi přímo do tváře.

Murillo zbledl a zkameněl na místě. Meč mu vypadl z ruky a zazvonil na leštěné podlaze. Příšerný výkřik se mu vydral z bezkrevných rtů a byl vzápětí následován úderem těla, které bezvládně padlo k zemi. Pak se v domě Rudého kněze opět rozhostilo ticho.

2.

Krátce potom, co Murillo opustil Conanovu celu, přinesl Athicus vězni velký podnos, na kterém byl mimo jiné i obrovský kus hovězího a džbán piva. Zatímco se Conan s divokou chutí vrhl na jídlo, obešel Athicus všechny cely, aby se ujistil, že je vše v pořádku a že inscenovaný útěk z vězení nebude mít nežádoucí svědky. Právě v té chvíli vstoupila do vězení skupina vojáků a zatkla ho. Murillo se však mýlil, když se domníval, že to bylo v souvislosti s plánovaným útekem divokého Cimmeřana. Jednalo se o něco úplně jiného. Athicus se stal poněkud bezstarostným ve stycích s podsvětím a jeden z jeho minulých hříchů byl odhalen.

Jeho místo zaujal jiný dozorce. Byl tupý a poslušný a žádný úplatek nebyl s to odvrátit jej od bezchybného plnění povinností. Neměl ani ambice, ani samostatný úsudek, nicméně choval přehnané představy o důležitosti práce, která mu byla svěřena.

Když byl Athicus odveden k oficiálnímu výslechu, nový dozorce obešel cely. Když se dostal až ke Conanově cele, byl jeho smysl pro předpisy šokován a vyburcován pohledem na vězně, který, zbaven okovů, seděl pohodlně opřen o zeď a ohlodával poslední zbytek masa z veliké hovězí kosti. Dozorce byl tak rozhořčený tímto pohledem, že se dopustil osudné chyby. Aniž zavolal na pomoc stráž z jiné části vězení, vstoupil sám do cely. Byla to první chyba, které se při výkonu svého povolání dopustil, a zároveň to byla jeho chyba poslední. Conan mu rozbil kostí hlavu, sebral mu dýku, svazek klíčů a v klidu opustil svůj nehostinný útulek. Jak řekl Murillo, v noci byl v této části vězení pouze jediný dozorce. Tak se Cimmeřan dostal z vězeňských zdí za pomoci svazku klíčů a brzo se ocitl venku tak, jako by Murillov plán fungoval bez jediné chybičky.

Ještě ve stínu vězení se Conan zastavil, aby se rozhodl, co udělá dál. Napadlo ho, že když uprchl vlastním přičiněním, nedluží tedy Murillovi vůbec nic, na druhé straně to byl mladý šlechtic, kdo jej zbavil

řetězů a opatřil mu stravu. Bez toho by byl útěk téměř nemožný. Došel k názoru, že je přece jen Murillovi zavázán, a protože byl mužem, který se vždy snažil platit dluhy, rozhodl se dodržet slib, který šlechtici dal. Nejprve si však chtěl vyřídit jednu vlastní malou záležitost.

Odhodil rozervanou tuniku a vydal se do noci oděn pouze bederní rouškou a koženými sandály s vysokým šněrováním. V chůzi zkoumal ukořistěnou dýku. Byla to vražedná zbraň s širokou, oboustranně broušenou čepelí, dlouhou dobrých čtyřicet centimetrů. Kradl se tmavými alejemi a slabě osvětlenými uličkami, až dorazil k cíli své cesty – do Bludiště. Ve spleti uliček se pohyboval s jistotou člověka, který je důvěrně zná. Tato čtvrť byla skutečným bludištěm černých průchodů, malých nepravidelných náměstíček a dvorů a úzkých klikatých uliček. Ve vzduchu se vznášel ostrý zápach odpadků a špíny, nedlážděné uličky byly pokryty blátem. O kanalizaci tady nikdo neslyšel. Odpadky všeho druhu se vyhazovaly přímo z oken na ulici, kde tvořily hnijící hromady a kaluže, vydávající nesnesitelný zápach. Pokud člověk nedával při chůzi dobrý pozor, mohl snadno uklouznout a padnout do páchnoucí břečky, často po pás hluboké. Nebylo žádnou zvláštností zakopnout o lidské tělo s rozbitou hlavou, nebo s podříznutým krkem. Počestní lidé se Bludišti zdaleka vyhýbali a měli pro to dobré důvody.

Conan konečně, aniž byl spatřen, dorazil k domu, který byl cílem jeho cesty. Právě v tom okamžiku vycházel ten, s nímž se Conan nesmírně toužil setkat. Ve chvíli, kdy se Cimmeřan přikrčil na temném dvorku, loučila se dívka, která jej zradila policii, o patro výš se svým novým milencem. Když se za tím mladým lumpem zavřely její dveře, sestupoval dolů po rozvrzaných schodech, momentálně ponořen v myšlenky. Jistě myslel na to, na co myslela většina obyvatel této pozeňované čtvrti, totiž, jak si přivlastnit co největší část majetku svých bližních. Byl skoro u paty schodiště, když se náhle zastavil a vlasy se mu zježily v zátylku. Přímě před ním se vztyčil obrovský, tmavý stín a zableskly se oči, podobné očím divoké šelmy. Poslední co uslyšel, bylo divoké zavření, když se na něj tvor vrhl a ostrá čepel, která se mu vnořila do břicha, ukončila jeho život. Z hrdla se mu vydral přidušený výkřik a pak se tělo bezvládně zřítilo pod schodiště.

Barbar se nad ním na okamžik vztyčil, příšerný, s očima planoucíma. Byl si jistý, že výkřik byl slyšet, ale lidé v Bludišti velmi důrazně dbali pouze o své vlastní záležitosti. Smrtelný výkřik na temném schodišti nebyl ničím neobvyklým. Jistě se nakonec najde někdo, kdo půjde pátrat, co se stalo, ale v žádném případě to nebude hned.

Conan vyšel po schodech a zastavil se u dveří, které tak dobře znal. Byly zevnitř zajištěny závorou, ale stačilo prostrčit čepel dýky škvírou mezi rámem a dveřmi a nadzvednout ji. Vstoupil dovnitř, zavřel za sebou dveře a otočil se k dívce, která jej vydala vojákům.

Děvče sedělo se zkříženými nohama na rozházené posteli. Zbledla a třesla oči, jako by viděla zjevení. Slyšela výkřik na schodech a viděla v Conanově ruce širokou rudou čepel. Byla tak pohlcena vlastním strachem, že neplytvala časem na oplakávání milence, jehož osud jí byl jasný. Začala prosit o život, zalykala se pláčem a vyrážela z hrdla staženého strachem napůl nesrozumitelné prosby. Conan neodpovídal, nehybně stál a upíral na ni planoucí oči, zatímco ztvrdlým palcem nevědomky zkoušel ostří své zbraně.

Pak přešel místnost a dívka, zahnaná na posteli až ke zdi, vyrážela zoufalé prosby o milost. Uchopil nepříteli jemnou rukou její husté světlé vlasy a vytáhl ji z postele na zem. Dýku zasunul zpět do pouzdra a sevřel svou zajatkyňu pevně pod levou paží. Pak vykročil k oknu. Jako u většiny domů byla v každém patře pod okny nepříteli široká římsa. Jako nepřerušovaný pás běžela kolem celého domu. Conan rozkopl okno dokořán a vystoupil na římsu. Kdyby byl někdo dole na ulici, mohl být užaslým svědkem, jak po úzké římsě v prvním poschodí opatrně kráčí muž, který pod jednou paží svírá kopající polonahou ženu. Těžko by jej napadl rozumný důvod pro takové počínání, ale ani dívka nevěděla, co se bude dít.

Když Conan dosáhl místa, které měl na mysli, zastavil se a volnou rukou, se zachytil zdi. V budově se náhle rozlehly poplašné zvuky, které svědčily o tom, že mrtvola už byla nalezena. Děvče se začalo kroutit a kopat s novou silou. Conan pohlédl dolů, do temné uličky plné bláta, špíny a odpadků. Krátce se zaposlouchal do zvuků přicházejících zevnitř a do neutichajících prosb své oběti. Pak dívku s neuvěřitelnou přesností hodil dolů, do nejhlubší kaluže špíny a výkalů uprostřed uličky. Chvíli se s očividným potěšením kochal, jak se mrská a převaluje v odporné, páchnoucí břečce a se zájmem naslouchal proudu sprostých nadávek, který se řinul z rozkošných dívčích úst. Nakonec se dunivě

rozesmál. Pak obrátil pozornost k sílicímu hluku v domě a rozhodl se, že je načase vydat se za důležitějším úkolem dnešní noci – totiž zabít Nabonida.

3.

Murilla probralo k vědomí dunivé zazvonění čehosi kovového. Zasténal a opile se posadil. Okolo vládlo naprosté ticho a tma a on na okamžik podlehl panice, když jej napadlo, že oslepnul. Pak se mu vybavil poslední okamžik než ztratil vědomí a otrásl se. Hmatem zjistil, že leží na zemi, tvořené pravidelně opracovanými kamennými dlaždicemi. Další ohledání ukázalo, že zdi jsou vystavěny ze stejného materiálu. Pracně se zvedl na nohy, opřel se o studený kámen a zmateně se pokoušel zjistit, kde je. Byl si skoro jistý, že v nějakém vězení, ale kde se toto vězení nachází a kolik může být hodin, nebyl schopen odhadnout. Matně si vybavil kovové zadunění a přemýšlel, co mohlo znamenat. Zavírala se to kovová vrata jeho vězení, nebo to byl gong, ohlašující příchod popravčího?

Při této myšlence se otrásl odporem a pomalu se vydal za pomoci hmatu podél zdi svého vězení. Čekal, že každou chvíli narazí na konec místnosti, ale brzo pochopil, že kráčí jakousi dlouhou chodbou. Držel se těsně u zdi, protože měl strach z jam, nebo nástrah, které by mohly být v chodbě. Pak před sebou vytušil jakousi překážku. Neviděl nic, ale snad zachytil sluchem tichý zvuk, nebo jej varovalo podvědomí. Zastavil se a srdce se mu rozbušilo. Byl si jistý, že v temnotě před ním se skrývá živý tvor.

Pak téměř znovu omdlel, když ze tmy před ním zasyčel hlas se silným cizím přízvukem: "Murillo, co tady děláš?"

"Conan!" mladého šlechtice zaplavil pocit úlevy, zatápal v temnotě a jeho ruce se zachytily obrovských nahých ramen.

"Ještě dobře, že jsem tě poznal," zavrčel barbar. "Jinak bych tě byl zapíchnul jako vykrmené prase."

"Kde to jsme, při Mitrovi?"

"V katakombách pod domem toho prokletého Rudého kněze, ale proč jsi..."

"Kolik je hodin?"

"Krátko po půlnoci."

Murillo zatřásl hlavou a pokoušel se uspořádat zmatené myšlenky.

"Co tady děláš?" ptal se Cimmeřan.

"Přišel jsem zabít Nabonida. Slyšel jsem, že ve tvé části vězení vyměnili žalárníka..."

"To je pravda," zavrčel Conan. "Tomu novému jsem musel rozbít hlavu, abych se dostal ven. Byl bych tady už dávno, ale musel jsem si vyřídit jednu soukromou záležitost. Takže teď je na řadě Nabonidus!"

Murillo se otrásl. "Conane, jsme v domě arciděbla! Přišel jsem zabít zlého člověka a setkal jsem se s chlupatým děblem!"

Conan nejistě zavrčel. Byl nebojácný jako raněný tygr, ale nadpřirozené věci v něm vzbuzovaly podvědomý neklid, jako v každém primitivním tvorovi.

"Když jsem vnikl do domu," šeptal Murillo tiše, jako by okolní temnota byla plná naslouchajících uší, "našel jsem v zahradě Nabonidova psa, rozsápaného na kusy. V domě jsem narazil na služebníka Joku. Měl zlomený vaz. Pak jsem uviděl samotného Nabonida. Seděl v křesle a byl oblečen jako vždycky. Nejdřív jsem myslel, že je také mrtvý. Plížil jsem se k němu s mečem, abych se přesvědčil. Vtom vstal a obrátil se ke mně! Bohové!"

Vzpomínka na prožitou hrůzu zbavila mladého šlechtice na okamžik řeči a znovu se zachvěl, jako by opět prožíval tu hroznou chvíli.

"Conane," pokračoval šeptem, "to, co stálo přede mnou, nebyl člověk! Postavou i chováním se to podobalo člověku, ale pod rudou kápi kněžského roucha se mi zjevila šílená tvář noční můry! Obličej byl porostlý černými chlupy a z nich hleděly dvě malé oči podlité krví. Nos byl plochý, s širokými nozdrami a v rozštělené tlamě se blýskaly žluté tesáky, velké jako zuby psa! Ruce, vyčnívající z červených rukávů, byly znetvořené a také pokryté černými chlupy. To jsem stačil zahlédnout, než mne zachvátila hrůza. Pak mě opustily smysly a já jsem omdlel."

"A potom?" zeptal se Cimmeřan nejistě.

"Přišel jsem k vědomí před chvílí. Ta obluda mne musela shodit sem, do podzemí. Poslyš, Conane, vždycky jsem podezíral Nabonida, že není tak docela člověkem. Je to démon – napůl zvíře a napůl člověk! Ve dne se pohybuje mezi lidmi v lidském těle a v noci na sebe bere svou pravou podobu!"

"Tak to vypadá," odpověděl Conan. "Každý přece ví, že jsou lidé, kteří na sebe mohou podle libosti brát podobu vlčí. Ale proč najednou zabil jak svého psa, tak svého služebníka?"

"Kdo může postihnout myšlení démona?" odpověděl Murillo.

"My se musíme především dostat odtud, z podzemí. Lidské zbraně nemohou démona ohrozit. A jak jsi se sem vlastně dostal ty?"

"Odpadním kanálem. Řekl jsem si hned, že zahrada bude střežená. Kanál prochází tunelem, ústícím tady v katakombách. Doufal jsem, že tady dole najdu nějaký otevřený vchod do domu."

"Výborně! Pak můžeme uprchnout cestou, kterou jsi přišel!" zvolal Murillo. "K čertu se vším! Až se dostaneme z tohoto hadího hnízda, snad se nám podaří vyhnout se královským strážím a pokusíme se o útěk z města. Běž první!"

"To je marné," zavrčel Cimmeřan. "Tou cestou se ven nedostaneme. Když jsem vlezl do odpadního tunelu, sjela ze stropu železná mříž. Kdybych neměl štěstí a neuskočil jako blesk, přibodly by mě nabroušené konce mříže k zemi jako červa. Zkoušel jsem mříž zvednout, ale ani se nepohnula. Tou by nepohnul ani slon. A navíc je tak hustá, že by se jí těžko protáhl zajíc."

Murillo zaklel a po zádech mu přeběhl mráz. Měl vědět, že Nabonidus neponechá žádný přístup do domu nestřežen. Kdyby Conan nebyl nadán instinkty a rychlosti dravce, jistě by se stal obětí obranného systému, umístěného v podzemním tunelu. Pochopitelně jeho váha, když vnikl dovnitř, uvolnila skrytou pojistku nebo pero a tak byl spuštěn mechanismus, který uvolnil mříž skrytou ve stropě tunelu. Ať už to bylo jakkoliv, byli oba uvězněni v podzemí.

"Teď nám zbývá jen jedno," ozval se nakonec Murillo, který se teď viditelně potil. "Musíme hledat další východ. I v tom bude bezpochyby umístěna nějaká past, ale nemáme na výběr!"

Barbar na souhlas zavrčel a oba náhodní spojenci začali opatrně postupovat chodbou. V té chvíli Murillo něco napadlo.

"Jak jsi mě vlastně v té tmě poznal?" zeptal se.

"Když jsi přišel do mé cely, byl jsi cítit zvláštním olejem na vlasy," odpověděl Conan. "Když jsem se přikrčil tady ve tmě a připravoval se k útoku, ucítil jsem našťěstí tentýž olej."

Murillo přičichl k jednomu pramenu svých dlouhých a pečlivě udržovaných vlasů. Uvědomil si, jak citlivé jsou barbarovy smysly. I když přiložil vlasy až k nosu, zachytil jen velmi slabý závan známé vůně.

Když vykročili chodbou, sklouzla mu ruka instinktivně k boku, aby uchopil meč a v duchu zaklel, když zjistil, že je prázdná. Kdesi před nimi se objevil slabý svit a za chvíli dorazili až k ostrému záhybu chodby, kterým pronikalo našedlé světlo. Společně nahlédli za roh a Murillo, který se opíral o mohutné Cimmeřanovo rameno cítil, jak Conan ztuhl. Pak to zahlédl i on. Za ohybem chodby, na vzdálenějším konci, byl velký, stříbrně lesklý kruh nebo disk, který vydával záři. Ve světle spatřil Murillo ležet na zemi tunelu polonahé, bezvládné tělo muže. Postava ležela obličejem k zemi a připadala mu nějak povědomá, i když nebyl schopen uvědomit si proč. Pokynul Cimmeřanovi, aby jej následoval. Došli k ležícímu muži a Murillo se nad ním sklonil. Přinutil se překonat nesmírný odpor a obrátil tělo na záda. Pak mu unikla sprostá nadávka, dokonce i Cimmeřan divoce zavrčel.

"Nabonidus! Rudý kněz!" vykřikl Murillo a jeho myšlenky se zatočily ve zmateném víru nedůvěry a údivu.

"Ale kdo byl potom... Co to?"

Kněz zasténal a pohnul se. Kočičím pohybem se k němu Conan sehnul a nasadil mu hrot dýky na prsa. Murillo jej uchopil za zápěstí.

"Počkej! Ještě ne!"

"A proč ne?" odsekl Conan. "Odhodil svou nadpřirozenou podobu a spí. Chceš, aby přišel k vědomí a roztrhal nás na kusy?"

"Ne! Počkej!" naléhal Murillo a pokoušel se uspořádat zmatené myšlenky. "Podívej! Nespí – vidíš tu modrou podlitinu na spánku? Byl omráčen! Už tady může ležet dost dlouho."

"Pokud si pamatuji, přísahal jsi, žeš ho viděl nahoře, a to v podobě divoké obludy," řekl Conan.

"To ano! Nebo snad – pozor, přichází k sobě. Počkej s tou dýkou, Conane. Tohle tajemství je mnohem

hlubší, než jsem si myslel. Než ho zabijeme, musím si s tím knězem promluvit!"

Nabonidus těžce pozvedl ruku a dotkl se poraněného spánku, cosi zamumlal a otevřel oči. V první chvíli byly prázdné a nevýrazné. Pak se v nich v jediném okamžiku objevila inteligence, kněz se posadil a upřel zrak na podivnou dvojici. Jeho nesmírně bystrý mozek, který byl dočasně ochromen, začal zase naplno fungovat. Rychle se rozhlédl po okolí a pak upřel oči na Murillovu tvář.

"Jaká čest pro můj dům, vznešený pane!" zasmál se chladně a to už jeho oči klouzaly po obrovské postavě, která se tyčila za Murillem. "Přivedl jste s sebou námezdného mordýře, jak vidím. To se váš meč tolik vzpíral ukončit můj nehodný život?"

"To by stačilo," odsekl netrpělivě Murillo. "Jak dlouho už tady ležíš?"

"To je trochu těžká otázka pro člověka, který se právě probral z bezvědomí," odpověděl kněz. "Nevím, kolik je hodin. Ale byl jsem omráčen ve chvíli, kdy do půlnoci chyběla slabá hodina."

"A kdo to tedy je nahoře v domě, převlečený do tvých šatů?" vyptával se Murillo.

"To bude Thak," odpověděl Nabonidus a opatrně si ohmatával podlitinu. "Ano, to bude jistě Thak. A v mých šatech? Ten pes!"

Conan, který zatím ničemu nerozuměl, se neklidně pohnul a zamumlal cosi ve své nesrozumitelné mateřštině. Nabonidus na něj vrhl nejistý pohled.

"Jak vidím, nůž toho mordýře touží po mé krvi," řekl. "Myslel jsem, že budeš dost chytrý na to, abys pochopil mé varování a opustil město."

"A jak jsem měl vědět, že se mi to opravdu podaří?" odpověděl Murillo. "Kromě toho, tohoto města se týkají všechny mé zájmy."

"No, ten hrdlořez je pro tebe opravdu důstojným společníkem. Už jsem tě nějaký čas podezíral. Proto jsem nařídil, aby odstranili toho bledého dvorního sekretáře. Než zemřel, dozvěděl jsem se od něj spoustu zajímavých věcí. Mimo jiné také jméno jistého mladého šlechtice, který jej vydírá a kterému zrazuje státní tajemství, které dotyčný šlechtic obratem dobře prodává nepřátelským stranám. Nestydíš se, Murillo, ty zloději s bílými rukama?"

"Nemusím se stydět o nic víc, než ty, který se vrháš na každou kořist jako sup!" odpověděl Murillo obratem. "Ty využíváš celé království podle své potřeby a pod maskou moudrého státníka podvádíš krále, ožebračuješ bohaté, utiskuješ chudé a celou budoucnost národa jsi obětoval na oltář svých bezohledných ambicí?! Chováš se jako vykrmený vepř s rypákem v plném korytě! Jsi větší zloděj a lump než já. Tady ten Cimřeňan je z nás tří nejčestnější, protože krade a zabíjí veřejně a nezapírá to!"

"Dobrá, tak jsme se tady pěkně sešli, samí darebáci," souhlasil Nabonidus nevzrušeně. "A co teď? Můj život?"

"Když jsem uviděl ucho nezvěstného sekretáře, věděl jsem, že jsem odsouzen k smrti," odpověděl bez zaváhání Murillo. "Předpokládám, že jsi chtěl proti mně poštvat krále. Mám pravdu?"

"Naprosto," odpověděl kněz. "S dvorním sekretářem jsem si poradil snadno, ale ty přece jen patříš k prominentům. Měl jsem v plánu ráno o tobě povyprávět králi jednu povedenou historku."

"Vtípek, který by mě stál hlavu, co?" spíš pro sebe poznamenal Murillo. "Takže král zatím neví o mých zahraničních stycích?"

"Vystihl jsi to přesně, zatím," povzdechl Nabonidus. "A protože tvůj společník už nemůže udržet nůž v klidu, jak vidím, pravděpodobně král o tu historku přijde."

"Ty bys měl vědět, kudy se dostat z téhle krysy díry," řekl po chvíli Murillo. "Dejme tomu, že ušetřím tvůj život. Jsi ochoten odpřisáhnout, že nám pomůžeš uprchnout a necháš si pro sebe, co víš o mých obchodech?"

"Kdy dodržel kněz přísahu?!" vmísil se do hovoru Conan, který konečně pochopil, kam hovor směřuje. "Pust'! Podříznu ho. V Bludišti se říká, že má černé srdce, takže jeho krev by měla být také černá, nebo ne?"

"Tiše!" zašeptal Murillo. "Když nám neukáže, kudy ven z téhle díry, shnijeme tady zaživa. Tak co Nabonide, jak se dohodneme?"

"Co udělá vlk, který se chytil za nohu do pasti?" zasmál se kněz. "Jsem ve vaší moci a pokud se odtud máme dostat, musíme si pomoci navzájem. Přisahám, když tohle dobrodružství přežijeme, zapomenou všechno, co o tobě vím. Přisahám při duši samotného Mitry!"

"V tom případě jsem spokojen," zahučel Murillo. "Ani kněz neporuší takovou přísahu. Tak a teď pryč odsud. Tady můj přítel sem vnikl odpadním tunelem, ale hned za ním uzavřela ústí tunelu mříž. Nevíš náhodou, jak by se dala zvednout?"

"To se odtud z podzemí, provést nedá," odpověděl kněz. "Ovládací zařízení je nahoře, v místnosti nad tunelem. Odtud vede pouze jediná cesta, kterou vám ukážu. Ale teď mi řekni, jak jsi se sem dostal ty?" Murillo mu ve zkratce pověděl svůj příběh a Nabonidus s pochopením pokýval hlavou. Potom se toporně postavil na nohy. Chvilku stál na místě a pak se kulhavě vydal chodbou. Brzo dorazili k ohybu, za nímž se chodba rozšiřovala do velké místnosti. Na protilehlé zdi tohoto prostoru byl zavěšen veliký, stříbřitě lesklý kotouč. Světla v této místnosti zřetelně přibýlo, i když stále nebylo silnější než slabý opar. V blízkosti kotouče uviděli úzké schodiště vedoucí vzhůru.

"Tady je východ, o kterém jsem mluvil," řekl Nabonidus. "A silně pochybuji o tom, že dveře na horním konci schodiště budou zastrčeny na závoru. Ale myslím, že první, kdo těmi dveřmi projde, zemře stejně jistě, jako by si podřízl krk. Podívejte se sem."

To, co považovali za stříbrnou desku, bylo ve skutečnosti veliké zrcadlo, zasazené do zdi. Nad ním ze zdi vyčníval spleť systém měděných trubek, které se k zrcadlu ohýbaly v pravých úhlech. Když do nich Murillo nahlédl, spatřil množství malých zrcadel, uspořádaných na první pohled bez ladu a skladu. Obrátil svou pozornost zpět k velkému zrcadlu na zdi a vykřikl úžasem. Conan, který mu nahlížel přes rameno nevěřičně zavrčel.

Připadalo jim, že nahlížejí velkým oknem do dobře osvětlené místnosti. Na zdech visela velká zrcadla a mezi nimi sametové draperie. Viděli hedvábím potažené gauče a křesla vyřezávaná z ebenu a slonoviny. Několik východů, vedoucích z místnosti, bylo zakryto těžkými závěsy. A před jedním z východů, který nebyl zatažen závěsem, seděla mohutná, černá postava, která tvořila groteskní protiklad bohatému vybavení celé komnaty.

Murillo opět pocítil, jak mu tuhne krev v žilách, když spatřil tu obludu, která jakoby mu hleděla přímo do očí. Proti své vůli o několik kroků ustoupil, zatímco Conan pokročil kupředu a se sveřepým výrazem se obličejem skoro dotýkal lesklého povrchu zrcadla. Přitom si mumlal podivné kletby a výhrůžky v rodném jazyce.

"Při jméně samotného Mitry, Nabonide," vydechl konečně Murillo celý rozechvělý, "co je to?"

"To je Thak," odpověděl kněz a znovu si opatrně osahával spánek. "Někdo by řekl, že je to opice, ale k opici má stejně daleko, jako k člověku. Jeho kmen žije daleko na východě v horách, které lemují východní hranice Zamory. Není jich už mnoho, ale kdyby nebyli časem vyhubeni, a ten osud je jistě očekává, mohli by se z nich za tisíce let vyvinout lidské bytosti. Jsou v proměnlivém stádiu vývoje, nejsou ani opicemi, jako jejich dávní předkové, ani lidmi, kterými by se stali jejich dalecí potomkové. Žijí ve vysokých, většinou téměř nepřístupných horách, neznají oheň, neumějí zhotovit oděv, ani postavit přístřeší, neznají zbraně. A přece mají určitý druh řeči, která se skládá převážně ze skřeků a mlaskání."

"Thaka jsem získal, když byl ještě mládětem a co jsem jej učil, pochopil mnohem snáz a rychleji než jakékoliv opravdové zvíře. Byl mi současně tělesnou stráží i sluhou. Bohužel jsem si pozdě uvědomil, že je částečně člověkem, nemůže žít proto stále jen v mém stínu jako zvíře. Teď vím, že jeho mozek ukrývá cosi jako vzdor, nenávisť a dokonce jakési podivné, pokřivené touhy uplatnit se a vyniknout."

"V každém případě udeřil ve chvíli, kdy jsem to nejméně očekával. Zdá se, že se dnes v noci zbláznil. Začal se najednou chovat jako divoké zvíře zachvácené vzteklinou, ale jsem si jist, že to byl výsledek dlouhého a pečlivého plánování."

"Slyšel jsem ze zahrady hluk zápasu a šel jsem se podívat, co se děje – upřímně se přiznám, že jsem si myslel, že jsi to ty, Murillo, koho trhá v zahradě pes na kusy – a uviděl jsem Thaka, který vylezl z křoví celý zastříkaný krví. Než jsem si uvědomil, co má v plánu, zařval, vrhl se na mne a zasadil mi hroznou ránu do hlavy. Pak si už nic nepamatuji, ale předpokládám, že poslušen jakýchsi podivných příkazů svého nedokonalého mozku, vysvlékl mne z oděvu a bezvědomého shodil sem dolů do podzemí. Proč – to vědí jen bohové. Když jsem ho spatřil v zahradě, muselo to být krátce potom, co zabil psa. Pak mne odvedl a teprve nakonec zabil Joku, toho muže, kterého jsi viděl mrtvého v domě. Joka by mi jistě přišel na pomoc, Thaka neměl nikdy v lásce."

Murillo opět pohlédl do zrcadla na podivné stvoření, které s výhrůžnou trpělivostí sedělo před zavřenými

dveřmi. Zatřásl se, když si všiml obrovských černých tlap, hustě porostlých srstí. Tělo bylo silné, široké a přihrbené. Nepřirozeně široká ramena protrhla šarlatový šat a Murillo si všiml, že i ramena jsou hustě porostlá černou srstí. Tvář, vyhlížející pod šarlatovou kapuci, byla skutečně zvířecí. Ale Murillo jasně věděl, že Nabonidus věděl, o čem mluví, když prohlásil, že Thak není pouhým zvířetem. V rudě planoucích, mžourajících očích, stejně jako v celém postoji tohoto stvoření, bylo něco, co je odlišovalo od obyčejného zvířete. V tomto obludném těle byl uložen mozek a duše, které se pomalu a pracně pokoušely prorazit na povrch a přiblížit se člověku. Murillo stál v úžasu, když si uvědomil to vzdálené, ale nepopíratelné přibuzenství mezi rodem lidí a rodem zastoupeným příšerným tvorem, na něhož pohlížel. Zatočila se mu hlava, když si prchavě uvědomil, jak hluboká byla propast času a vývoje, z níž se muselo lidstvo pracně vyšplhat ke dnešní podobě.

"Určitě nás vidí," řekl Conan. "Proč se na nás nevrhne? Tohle okno by přeci dokázal snadno rozbít!"

Murillo si uvědomil, že Conan považuje zrcadlo, do kterého se dívá, za obyčejné okno.

"Nevidí nás," odpověděl kněz. "To, co vidíme, je místnost nahoře nad námi. Dveře, které tak hlídá, jsou na konci těchto schodů. Je tady prostě použit systém zrcadel. Všimli jste si zrcadel, které jsou tam nahoře rozmístěny po zdech? Přenášejí obrazy místnosti do trubek, ve kterých jsou menší zrcadla a nakonec se jednotlivé obrazy skládají a objeví se tady na velkém zrcadle."

Murillo si maně pomyslel, o kolik je kněz v myšlení a znalostech před svou generací, když je schopen vymyslet a vyrobit takové zařízení. Conan si krátce pomyslel, že se jedná o kouzla a dále se tím nezatěžoval.

"Tohle podzemí jsem budoval současně jako úkryt i vězení," pokračoval kněz ve vysvětlování. "Občas se stalo, že jsem se tady musel ukrývat a pomocí těchto zrcadel jsem sledoval zkázu těch, kteří mě navštívili se zlým úmyslem."

"Proč ale tak upřeně pozoruje ty dveře?" dotazoval se Murillo.

"Musel zaslechnout, jak spadla mříž v odpadním tunelu. Mechanismus je totiž spojen se zvonkem nahoře. Ví, že někdo je v podzemí a čeká, až vyjde nahoru. Musím přiznat, že si dobře pamatuje, co jsem ho naučil. Několikrát byl svědkem, co se stalo mužům, kteří vstoupili těmi dveřmi, když jsem zatáhl za provaz visící tam na té zdi. Teď čeká, aby mne napodobil."

Nedá se nic dělat, můžeme jej jen pozorovat. Dokud je v místnosti nad námi, nemůžeme se odvážít vystoupit po schodech nahoru. Má sílu gorily a roztrhal by nás na kusy. Konečně, ani by nemusel použít síly, stačilo by, aby zatáhl za provaz a poslal by nás na věčnost."

"Jak?"

"Slíbil jsem, že vám pomohu k útěku," zněla odpověď. "Ne, že vám prozradím tajemství svého domu."

Murillo se chystal odpovědět a náhle se prudce zarazil. Opatrná ruka poodhrmula závěs na jedné dveřích. Mezi polovinami závěsu se objevila tmavá tvář, jejíž blýskající oči se výhružně upíraly na zavalitou postavu v rudém šatě.

"Petreus!" zasyčel Nabonidus. "U Mitry, této noci se sem slétli supové z celého města!"

Tvář na okamžik znehybněla, zarámovaná rozděleným závěsem. Přes vetřelcovo rameno nahlížely další obličej, tmavé a pohublé, ve kterých se zračilo chmurné odhodlání a nedočkavost.

"Co tady dělají?" zamumlal Murillo a podvědomě ztlumil hlas, i když věděl, že jej nahoře nemohou zaslechnout.

"No, copak by mohl Petreus a jeho nadšení mladí nacionalisté pohledávat v domě Rudého kněze?"

zasmál se Nabonidus. "Podívejte, jak dychtivě upírají zrak na postavu, o které si myslí, že patří jejich největšímu nepříteli. Podlehlí stejnému klamu, jako ty; bude zajímavé pozorovat jejich zklamání, až zjistí, že se mýlili."

Murillo neodpověděl. Celá záležitost mu začala připadat naprosto neskutečná. Zdálo se mu, že sleduje loutkové představení, nebo jako by jeho nehmotný dvojník nezúčastněně shlížel na jednání okolních lidí, sám nepozorován.

Viděl, že Petreus varovně zvedl prst ke rtům a pokynul svým druhům. Mladý šlechtic nebyl schopen odhadnout, zda Thak o vetřelcích ví. Opočlověk se ani nepohnul, seděl dále zády obrácen ke vchodu, kterým se muži tiše vkrádali dovnitř.

"Asi se zabývají stejnou myšlenkou, jako ty," šeptal mu Nabonidus do ucha. "Jejich pohnutky jsou však

spíše vlastenecké, než sobecké. Do domu se jistě dostali snadno, teď, když pes je mrtev. Jaká je to pro mne příležitost, zbavit se jich navždy! Jen kdybych seděl na Thakově místě! Jeden skok ke zdi, zatáhnutí za provaz a...!"

Petreus vstoupil jednou nohou opatrně na práh místnosti a jeho druzi mu byli v patách. V rukou se jim matně blýskaly čepele dýk. Náhle Thak vstal a obrátil se tváří k nim. Neočekávaná hrůza, která se jim postavila tváří v tvář tam, kde očekávali nenáviděný, ale známý obličej Nabonidův, zapůsobila na ně stejně, jako předtím na Murilla. Petreus se s výkřikem vrhl zpět a vrazil do svých druhů. Vráželi do sebe a padali jeden přes druhého. V té chvíli skočil Thak obrovským, groteskním skokem přes celou místnost a divoce trhl silným sametovým provazem, který visel vedle dveří.

Vzápětí se závěsy rozletěly a odhalily celý dveřní otvor, ve kterém cosi zablesklo podivným, namodralým svitem.

"Pamatoval si to!" vykřikl Nabonidus nadšeně. "To není zvíře, ale poloviční člověk! Viděl, jak byla přivolána zkáza a dobře si to pamatoval! Dívejte se dobře! Dívejte se!"

Murillo viděl, že dveře byly teď vyplněny silnou tabulí těžkého skla, které sjelo odněkud shora. Přes sklo byly vidět pobledlé tváře spiklenců. Petreus rozhodil ruce, jako by ze sebe chtěl setřást překvapení z Thakova útoku, ohmatával průhlednou překážku a pak něco vykládal svým druhům. Teď, když byly závěsy roztažené, mohla trojice v podzemí pozorovat všechno, co se dělo v místnosti, kde byli nacionalisté uvězněni. Zděšeně se rozběhli v hloučku přes komnatu ke dveřím v protější stěně, kterými se zřejmě dostali dovnitř. Tam se náhle zastavili, jakoby zaraženi neviditelnou silou.

"Tím, že zatáhl za provaz, byla neprodyšně uzavřena celá místnost," zasmál se Nabonidus. "Je to jednoduché. Skleněné desky se pohybují drážkami v rámech. Zatáhnutím se uvolní pružiny, které drží desky nahoře, ty sjedou dolů a uzavrou celý prostor. Zvednout se dají ovšem jen zvenku. To sklo se nedá rozbít. Ani muž s těžkou palicí by je nepoškodil. Á!"

Uvěznění muži propadli naprosté panice. Běhali zoufale od jedné dveří k druhým, zběsile a marně bušili do průzračných desek a divoce hrozili pěstmi tmavé postavě dřepící venku. Pak jeden z nich zvedl hlavu, pohlédl ke stropu a podle pohybů rtů bylo možné soudit, že zoufale křičí. Ukazoval vzhůru.

"Pád skleněných desek uvolnil mlhu zkázy," řekl Rudý kněz a divoce se zasmál. "Je to pel šedého lotosu, který pochází z močálů smrti, ležících za zemí Khitájskou."

Ve středu stropu visel chomáč poupat zhotovených ze zlata, která se teď otevřela jako lístky velké, vyřezávané růže. Z nich se vyhrnula šedá mlha, která rychle naplnila celou místnost. Scéna uvnitř se rychle změnila. Místo hysterie nastoupilo šílenství a hrůza. Polapení muži se začali potácet, běhat ve zmatených kruzích. Pěna jim začala kapat ze rtů zkřivených nepřičetným smíchem. V divokém šílenství se vrhli jeden na druhého, bojovali dýkami a zuby, bodali, trhali a zabíjeli v ničivém deliriu. Murillovi se zvedl žaludek a byl rád, že neslyší vytí a řev, který se musel rozléhat tou prokletou komnatou. Zrcadlo bylo tiché, i když obraz byl živý.

Přede dveřmi této místnosti zkázy poskakoval Thak v divokém nadšení a radostně zvedal své chlupaté paže vysoko nad hlavu. Nabonidus stojící vedle Murilla se smál, jako by sám propadl šílenství.

"Aha! To byl dobrý útok, Petree! To ho doslova rozpáralo! A teď jeden úder pro tebe, můj patriotický příteli! Tak! Teď už popadali všichni a živí trhají vlastními zuby maso z kostí zabitých!"

Murillo se otřásl. Cimmeřan, stojící za ním, tiše klel ve své drsné mateřštině. V místnosti šedé mlhy teď dlela už jen smrt. Spiklenci, posekaní, krvaví a zmrzačení leželi v rudém chomáči, ústa otevřená k výkřiku, obličeje zalité krví, oči tiše vzhlízející vzhůru šedivými kotouči smrtící mlhy.

Thak se kolébal jako obrovský trpaslík, přistoupil ke zdi, kde visel provaz a zatáhl za něj podivným pohybem stranou.

"Otvírá vzdálenější dveře," řekl Nabonidus. "U Mitry, je v něm mnohem více z člověka, než jsem si myslel. Vidíte? Mlha se ztrácí z místnosti a je odsávána pryč. Teď čeká, aby měl jistotu! Je opatrný – ví, co působí pel šedého lotosu – ví, že přináší šílenství a smrt. U Mitry!"

Murillo sebou trhl, při tomto výkřiku, plném naléhavosti.

"Naše jediná naděje!" vykřikl Nabonidus. "Jestliže teď opustí místnost nahoře alespoň na pár minut, pokusíme se vyběhnout nahoru po schodech!"

Zavládlo napětí. Pozorovali obludu, která se nemotorně vykolébala dveřmi a zmizela ve vedlejší

místnosti. V okamžiku, kdy se zvedly skleněné desky, spadly přes dveřní rámy opět těžké závěsy, které zakrývaly výhled do komnaty smrti.

"Musíme to riskovat!" vydechl Nabonidus a Murillo viděl, jak mu na čele vystupují kapičky potu.

"Pravděpodobně teď odklízí mrtvá těla tak, jak to viděl dělat mne. Rychle za mnou, nahoru po schodech."

Rozběhl se ke schodišti a pak vzhůru se svižností, která Murilla udivila. Mladý šlechtic i barbar se mu však drželi v patách a vzápětí uslyšeli výdech úlevy, když kněz otevřel dveře na vrcholu schodiště.

Vyběhli do rozměrné místnosti, kterou znali už ze zrcadla ve sklepení. Thak nebyl v dohledu.

"Je vedle, v místnosti s mrtvými", zašeptal Murillo. "Zavřeme ho tam tak, jak on tam zavřel ty ubožáky!"

"Ne, to ne!" zalapal po dechu Nabonidus nezvykle pobledlý. "Jednak nevíme, jestli tam skutečně je.

Mohl by se objevit dřív, než se dostaneme k provazu. Za mnou, tam do té chodby! Musím se dostat do své pracovny, kde mám zbraně, kterými ho mohu zneškodnit. Dveře do chodby jsou jediným východem z téhle místnosti, kde není umístěna past žádného druhu!"

Rychle jej následovali zakrytými dveřmi, které ležely přímo proti vchodu do místnosti s mrtvými. S nesmírným spěchem zkoušel Nabonidus dveře po obou stranách chodby, jedny po druhých. Všechny byly zamčené.

"Můj bože!" Rudý kněz se vysíleně opřel o zeď, obličej popelavě šedý. "Všechny dveře jsou zamčeny a Thak mi vzal moje klíče. Takže jsme se také ocitli v pasti!"

Murillo hleděl v úžasu na tohoto muže, kterého viděl poprvé v tak vzrušeném stavu. Nabonidus se však za chvíli vzpamatoval.

"To stvoření mne děsí. Kdybyste jako já viděli, jak snadno dokáže rozsápat člověka – Mitra nám pomoz! Ale teď s ním musíme bojovat tím, co nám bohové nabídli. Pojd'te!"

Vedl je zpátky k závěsem zataženému vchodu. Nahlédli do velké místnosti právě včas, aby spatřili, jak se Thak vynořil z protilehlých dveří. Bylo zřejmé, že opočlověk má nějaké podezření. Malá, blízko sebe posazená očka těkala ze strany na stranu, na tváři se mu usadil zlobný výraz. U každého vstupu, ke kterému se přiblížil, rozhrnul závěsy a nahlížel za ně.

Nabonidus ustoupil a roztřásl se jako list. Sevřel Conanovi rameno. "Poslyš, muži, troufnul by sis postavit se se svým nožem proti jeho tesákům?"

Místo odpovědi Cimmeřanovy oči modře zaplály.

"Tak rychle!" zašeptal Rudý kněz a postrčil jej za tu část závěsu, která visela u zdi vedle vchodu. "Stejně nás už brzo objeví. Připoutáme jeho pozornost na sebe. Až proběhne kolem tebe, vraž mu čepel do zad, pokud to jen trochu půjde. Ty, Murillo, se mu ukáž a rozběhni se chodbou. Mitra je mi svědkem, že v souboji muž proti muži s ním nemáme jedinou šanci, ale našel by nás a pak jsme tak jako tak odsouzeni k smrti."

Murillo cítil, jak mu krev tuhne v žilách, ale vzmužil se a postavil se přímo do dveřního otvoru. Thak, stojící na opačné straně místnosti se okamžitě otočil, změřil si ho a s divokým řevem zaútočil. Rudá kápě se mu svezla nazad a odkryla černou, podivně tvarovanou hlavu, černé ruce a rudý plášť byly postříkány vlhkou červení. Když se s vyceněnými tesáky rozběhl přes místnost – obrovská hmota svalů a kostí nesená křivýma nohama – vypadal jako karmínovočervená hrůza, která vystoupila z příšerného snu.

Murillo se otočil a rozběhl se chodbou, a přestože byl rychlý, chlupatá obluda mu byla v mžiku v patách. Pak, ve chvíli, kdy opočlověk míjel závěsy, z jednoho z nich vyletělo svalnaté tělo, které dopadlo přímo na Thakova chlupatá ramena a zároveň se vzduchem zableskla dýka, která se zabořila až po rukojeť do mohutných zad obludy. Thak příšerně zařval, když jej náraz připravil o rovnováhu a oba soupeři se zřítili na zem. Rozpoutal se divoký souboj, vzduchem zavířily ruce a nohy, znovu se zabýlskla čepel i tesáky. Murillo viděl, jak Cimmeřan objal nohama sudovitý hrudník opočlověka a zatímco se ze všech sil snažil udržet si svou pozici na zádech protivníka, ruka s dýkou neustále dopadala. Thak se pokoušel setřást svého nepřítele, přetáhnout jej dopředu, na dosah děsivých tesáků, které se zatím v marné snaze svíraly naprázdno. Ve víru úderů a rudých cárů pláště se váleli chodbou. Jejich pozice se měnila tak rychle, že Murillo si netroufl použít pozvednutou židli v obavě, aby nezasáhl Cimmeřana. S hrůzou pozoroval, jak navzdory momentu překvapení, který Conanovi pomohl v první chvíli a přesto, že těžký plášť bránil svými záhyby Thakovi ve volném pohybu, opočlověk, díky své nelidské síle, získává rychle převahu.

Cimmeřan byl nezadržitelně tažen Thakovou chlupatou paží dopředu. Opočlověk utržil tolik hrozných ran, že by to stačilo zabít několik mužů. Conanova dýka se nořila stále znovu a znovu do Thakových zad, krku a hrudníku, krvácel z mnoha ran. Pokud blýskavá čepel nezasáhne co nejdříve některý z životně důležitých orgánů, Thakova nesmírná životaschopnost překoná tato zranění. Conan první podlehně lesklým tesákům a po něm i jeho společníci.

Conan teď sám bojoval jako divé zvíře. S výjimkou přerývaného dechu nevydal jediný zvuk. Černé drápy jeho protivníka a drtivý stisk neforemných tlap jej drásaly a trhaly, rozšklebené čelisti se už už blížily ke Conanově krku. V té chvíli se na okamžik sklidnili ve své divokosti a Murillo se chopil této příležitosti. Rozmáchl se vši silou židlí a úder, který by obyčejnému člověku rozbil hlavu na padrt', dopadl. Těžká židle se odrazila od Thakovy lebky, ale na okamžik omráčená obluda povolila v tom okamžiku drtivé sevření. Zadýchaný Conan, krvácející jako po dlouhém boji, se, vrhl dopředu a vrazil dýku až po jílec do srdce opího muže.

S nepřirozeným třasem se člověk–zvíře vztyčil a pak se bezvládně zřítíl k zemi. Divoké oči zapadly a potáhly se skelnou blankou, mohutné končetiny se ještě jednou zatřásly a pak znehybněly.

Conan potácivě vstal a otíral si pot a krev z očí. Krev kapala z čepele dýky a z rukou, praménky krve mu stékaly po stehnech, hrudi i pažích. Murillo jej chytil za rameno, aby jej podepřel, ale barbar jej netrpělivě setřásl.

"Až nebudu schopen stát bez pomoci, bude to znamenat, že umírám," zamumlal zhmožděnými rty. "Ale dal bych si džbán vína!"

Nabonidus hleděl na mrtvolu ležící na zemi, jako by nemohl uvěřit vlastním očím. Obluda, tak groteskně vyhlížející v cárech rudého pláště tady ležela černá, chlupatá a odporná a přesto byla víc člověkem než zvířetem. Dalo by se říci, že mrtvé tělo vyzařovalo jakýsi podivný, chmurný patos.

Tak to cítil i Cimmeřan, protože ze sebe namáhavě vypravil: "Dnes v noci jsem zabil muže, ne zvíře. Připočtu jej k náčelníkům, jejichž duše jsem poslal na cestu věčnou temnotou a mé ženy o něm budou jednou zpívat."

Nabonidus se sehnul a zvedl ze země svazek klíčů na zlatém řetízku. Vypadly během boje z opasku opího muže. Pokynul svým společníkům, aby jej následovali. Došel ke dveřím, odemkl je a první vstoupil dovnitř. Místnost byla osvětlena stejně jako ostatní. Rudý kněz uchopil nádobu s vínem, která stála na stole a naplnil křišťálové poháry. Jeho společníci dychtivě pili a on mezitím zašeptal: "Jaká je to noc! Už skoro svítá a co teď s vámi, přátelé?"

"Ošetřím Conanovi zranění, pokud mi dáš nějaké obvazy a mast," řekl Murillo. Nabonidus přikývl a vykročil ke dveřím, vedoucím do chodby. Così v jeho postoji přimělo Murilla, aby se na něj pozorněji zadíval. Ve dveřích se Rudý kněz náhle otočil. Jeho tvář prodělala podivnou změnu. Oči mu zaplály divokým ohněm a jeho rty byly staženy v nehluchém smíchu.

"Všichni darebáci pohromadě!" v jeho hlase zaznívala obvyklá jízlivost. "Ale ne všichni hlupáci! Ten pravý hlupák tady jsi ty, Murillo!"

"Co tím chceš říct?" mladý šlechtic vykročil ke dveřím.

"Zpátky!" práskl Nabonidův hlas jako bič. "Ještě jeden krok a zemřeš!"

"Co je to za zradu?" vykřikl Murillo. "Přisahal jsi přece..."

"Přisahal jsem, že králi nepovím ten žertík, který se tě týká! Nepřisahal jsem, že nevezmu věci do vlastních rukou, když to bude jen trochu možné! Myslíš si, že bych zmeškal takovou příležitost? Za obyčejných okolností bych si netroufal odstranit tě sám, bez královského souhlasu, ale takhle se to nikdo nedoví. Hodím tě do kádě s kyselinou spolu s Thakem a těmi Petreovými hlupáky a co se kdo dozví? Jaká to byla pro mne noc! I když jsem ztratil neocenitelné služebníky, zbavil jsem se celé řady nebezpečných nepřátel. Zpátky! Jsem už za prahem a nemůžeš mě dostihnout včas. Jediné trhnutí touto šňůrou a jsi na cestě do pekla! Tentokrát to není šedý lotos, ale něco stejně spolehlivého. Téměř každá místnost v mém domě skrývá nějakou past. A tak Murillo, ty nebetyčný hlupáku..."

Příliš rychle, než aby to stačilo lidské oko postřehnout, sebral Conan ze země těžké sedátko a vši silou jím mrštil. Nabonidus s výkřikem instinktivně napřáhl na obranu paži, ale pozdě. Těžký kus nábytku jej zasáhl přímo do hlavy. Rudý kněz rozpráhl ruce, otočil se kolem vlastní osy a padl na obličej. Kolem hlavy se mu začala rychle šířit karmínová kaluž.

"Tak jeho krev byla nakonec přece jen červená," zavrčel Cimmeřan.

Murillo si odhrnul z čela roztřesenou rukou prameny splených vlasů a v záchvatu náhlé slabosti, pramenící současně z prožitého nebezpečí i úlevy, se těžce opřel o stůl.

"Svítá," řekl. "Zmizme odtud, než se v tomhle příšerném domě setkáme s dalším nebezpečím. Podaří-li se nám nepozorovaně přelézt zeď zahrady, nikdo nás nebude s těmito událostmi spojovat. Ať si policejní úředníci najdou vlastní vysvětlení."

Pohlédl na tělo Rudého kněze, ležící v kaluži krve a pokrčil rameny.

"Tak ten největší hlupák byl nakonec on. Kdyby se nám nechtěl nakonec vysmát, byl by se nás opravdu snadno zbavil."

"Tak," řekl Conan klidně, "vydal se na cestu, kterou se dříve či později vydá každý darebák. Rád bych vybral dům, ale myslím, že bude opravdu lepší, když se odtud ztratíme co nejdříve."

Když se vynořili ze stínů zdi, teď už zšedlých přicházejícím ránem, řekl Murillo: "Ted', když se Rudý kněz vydal do neznáma, nestojí mi tady nic v cestě a já se ve městě nemusím ničeho bát. Ale co ty? Je tady stále ta záležitost s tím knězem v Bludišti a..."

"Upřímně řečeno, mám už tohohle města dost," ušklíbl se Cimmeřan. "Říkal jsi něco o koni, který čeká u Krysí díry. Rád bych zjistil, jak rychle mě ten kůň donese do nějakého jiného království. Je ještě mnoho cest, které bych rád projel dříve, než se vydám na tu, kterou krácel dnes v noci Nabonidus!"

Přeložil Jan Kantůrek